

A MAGYAR DAL NAPJA

A fénykoldulás békeüzenete

Különleges hangulatú gálaműsor a budapesti Vígszínházban

A hagyományokhoz híven idén is szeptember második vasárnapján ünnepelték meg Magyarország-szerte a magyar dal napját. A rendezvénysorozathoz ezúttal Budapest mellett további tíz település is csatlakozott, sőt, idén először odaítélték a Magyar Dal Fővárosa címet is, amit pályázat útján Eger városa nyert el, ahol ebből a különleges alkalomból hét színpadon rendeztek koncerteket. A Dobó téri központi helyszín házigazdája a Csík Zenekar volt, de fellépett többek között Presser Gábor, Ferenczi György és a Rackajam, valamint a Kiscsillag együttes is.

A helyszínek között pedig zenevonat szállította a közönséget. A tizenhat budapesti helyszín közül az egyik legkülönlegesebb a Vígszínház által szervezett különleges hangulatú gálaműsor, ahol világszínvonalú vendégművészeket üdvözölhetett a közönség a fellépők között: az intézmény neves művészei mellett fellépett Dész László, Zorán és a Quimby együttes is.

Mészáros Máté és Szemenyei János lépett színpadra, Szemenyei János némiképp már a mai kor hangzásvilágához igazodó, funky stílusú szerzeményét adva elő alkalmi zenekarokkal, amelyben zenészként több neves kollégájuk is közreműködött.

A ún. kávéházi blokk első három dalát a következőképpen foglathatnánk össze röviden: az ember könnyen

A hosszú percek után tartó taps után újra Eszenyi Enikő lépett a közönség elé, aki ezúttal azonban már nem énekelt, hanem néhány perc erejéig a házigazda szerepében tündökölt, ugyanis maga mutatta be az est egyik meglepetésvendégét, a népszerű Quimby együttest, akik a színházi környezethez alkalmazkodva, a megszokottól eltérő módon, ülős, akusztikus összeállítással tettek le névjegyüket a színpadon, mégpedig olyan közkedvelt dalokkal, mint a Don Quijote ébredése, a Ventilátor Blues vagy a Magam adom. A következő fellépőt szintén az intézmény igazgatója, Eszenyi Enikő mutatta be a közönségnek, ugyanis állítása szerint csak ezzel a feltétellel vállalta el a fellépést az a személy, akivel – ahogyan fogalmazott – a legtöbb hétvégét tölti együtt mostanában: Mester Tamás, aki immár két éve nem adott koncertet sehol. A zenész a Vígszínház színpadán a Szabadíts fellé-

zett – szomorú dallal érkezett az ünnepre, bár bevallása szerint maga sem tudja, miért alakult ez így. Elsőként a Csocsó, avagy Éljen május elseje! című film nagyszerű betétdalát, a Ha lenne jövő, majd a gyakran Cserhalmi György előadásában hallott Hosszú menet című számot énekelte el az egybegyűlteknél.

A magyar dal napja vígszínházi programjának utolsó fellépője a népszerű énekes, Zorán volt, akit felesége, Hegyi Barbara konferált fel, aminek ténye eleve derültséget okozott a nézők körében, különösen annak módja miatt. „Úgy látszik, ez már kihagyhatatlan poén” – nyomatékosította viccesen Zorán, aki előbb az Addig jó nekem című számát adta elő, majd a Mi kéne még? című slágerrel zárta volna le az estét, ha a közönség nem jutalmazta volna őt is hosszú percekig tartó vastappsal, ám mivel így történt, a népszerű énekes-zenész újra visz-

Eszenyi Enikő, a Vígszínház igazgatója, átütő erejű produkcióval lepte meg a közönséget

Presser Gábor, a Vígszínház zenei vezetője

Dész László, a népszerű előadás, A dzsungel könyve zeneszerzője

„Azt gondoltam, hogy a mindent elárastó importzene árnyékából évente legalább egy napra egy kis fényt koldulhatunk a saját értékeink megvilágításához. Hogy áldozunk egy kis figyelmet a hagyományainknak és a sok megszületett, de a közönség előtt szinte ismeretlen új műnek meg az ezeket megalkotó tehetségeknek...” – magyarázta Presser Gábor, a Magyar Dal Napja ötletgazdája, a Vígszínház zenei vezetője a rendezvénysorozat elindításának legfőbb céljait, amiket azóta minden kétséget kizáróan sikerült megvalósítani. Hiszen, mint ismeretes, a magyar dal napját először a 2008-as Sziget Fesztivál minusz egyik napján tartották meg, ahol többórás koncertjükkel óriási sikert arattak az akkori fellépők. A tavalyi évben aztán a rendezvénysorozat már kilépett a fesztivál árnyékából. Szeptember második vasárnapján Magyarország több városában is szerveztek programokat, amelyekre összesen mintegy negyvenötezen látogattak el.

Az idén százötvenéves budapesti Vígszínház tavaly csatlakozott a Magyar Dal Napja rendezvénysorozathoz, ugyanis a Vig köztudottan mindig is szívén viselte a magyar zene ügyét. 1973-ban – a magyarországi színházak között elsőként – műsorára tűzött egy magyar nyelvű rockmusicalt, a mára már legendává vált Képzelt riportot. Ám a kortárs magyar vígszínházi zenés darabok tradíciója a mai napig töretlen, gondoljunk csak a dzsungel könyvre vagy éppenséggel a padlásra, amely több generáció számára kínált meghatározó színházi és zenei élményeket. Az intézmény vezetői számára mindezek után természetes volt, hogy csatlakozzanak Presser Gábor kezdeményezéséhez, a fellépő művészek névsorból pedig már jóval a program kezdete előtt sejteni lehetett, hogy az intézmény ezúttal is olyan élményeket kínál majd nézőinek, amelyek mindenki számára maradandóak lesznek.

A közönséget a rendezvénysorozat alkalmából szervezett gála kezdetén a népszerű színművész, Lukács Sándor üdvözölte, aki ezen az estén a házigazda, a konferan-szié szerepét töltötte be.

RÉGI EMLÉKEK ÉS MAI HANGULAT

A Jó estét nyár, jó estét szerelem című nyitódalt Hegedűs D. Géza, a színház művésze adta elő, aki már az 1977-es vígszínházi ősbemutatón is a Fejes Endre regénye nyomán írt Presser-musical főszerepét játszotta. A folytatásban Bata Éva ugyanennek a musicalnek egy másik betétdalában egy hófehér lakosztályról énekelt, majd Kútvolgyi Erzsébet lépett a színpadra, aki a '77-es előadásban Hegedűs D. Géza partnere volt, ám Kútvolgyi ezúttal egy másik rendkívül népszerű fiatal színésszel, Nagy Zsolttal „szívárványhíd alatt baktatva” adta elő a Mikor hiába című nagyszerű betétdalt.

A régi emlékek felelevenítése után a színház egyik jelenleg is futó produkciójában, a Hegedűs a háztetőn című előadásban a hegedűst alakító vendégművész, Szirtes Edina-Mókus lépett színpadra zenekarával, két saját szerzeményt mutatva be a közönségnek, majd a társulat három ifjú, nemrég szerződött tagja, Láng Annamária,

téved egy pesti házba, ha szeret részeg lenni, és akkor már azt sem érti, hogy a kedvese miért olyan morcos. A pesti ház szomorú sorsú cselédeiről Igó Éva, a rézségesség fájdalomtól mentes állapotáról Tahí Tóth László és a morcos kedvesről pedig Tornyi Ildikó mesélt a közönségnek, az Egy pesti házban, az Én úgy szeretek részeg lenni, valamint a Drágám, néha téved az ember című dalokkal. Harkányi Endre önróniával és keserű humorral egyített monodrámát sűrített a legendás Néha, néha visszajönnek a tavaszi álmok... kezdetű slágerbe. A megfáradt motoros, Egres Attila tudatta a vendégekkel, hogy van egy kis Csepele, majd Feszbaum Béla bázongoristává átlénygültve adta elő a korábban Kern András előadásában népszerűvé vált zeneszámot, A szomorú bázongorista dalát, ezt követően pedig a közönség bevonásával egy saját dalkezdeményéből adott elő részletet, amelynek szövege csupán annyi: Éjjel billentyű, nappal töpörtyű... A refrénrészlethez azonban a színész produkciójában rendkívül sokféle dallamvariáció párosult, amit értelemszerűen hosszas tappsal jutalmaztak a vendégek. Az ezután következő különleges hangulatú Életrajz című dal, aminek zenéje Szirmai Albert, szövege pedig Szép Ernő nevéhez fűződik, Eszenyi Enikő drámai hangvételű előadásában szólt meg, aki átütő erejű produkciójával vezette el a nézőket a katarziszig, az este egyik legcsodálatosabb pillanatait szerezve számukra, akik korántsem meglepő módon percekig tartó vastappsal jutalmazták a művésznőt. Az est első részének záró produkciója a népszerű színművész, Kern András nevéhez fűződik, aki egy olyan dallal lépett a közönség elé, amelynek a szövegét maga írta. A Lövölde térről énekelt, ahol mint az köztudott, sosincs nyár, csak ősz meg tél.

KIHAGYHATATLAN DALOK ÉS POÉNOK

A szünet utáni második felvonás kezdetén a Vígszínház művészei a készülő Túl a Maszat-hegyen című előadásukból adtak elő részleteket. Varró Dániel közismert meseregénye színpadi változatának zenéjét Presser Gábor szerezte, aki maga kísérte a színészeket zongorán. Az elsőként felcsendülő Röpülj, hajóm! című dal Molnár Áron, a színház vajdasági származású fiatal művésze énekelte el, aki az előadás férfi főszereplőjét, Muhi Andrist alakítja majd. A Babaarcú démon dalát a Vígszínház népszerű színésznője, Hegyi Barbara adta elő, sokadszor is bizonyítva nem mindennapi színpadi jelenlétének erejét. Az ezután következő Fogd a pénzt! című kalózdalt Csöre Gábor énekelte el az egybegyűlteknél, Szöcs néne dalát pedig Halász Judit előadásában hallhatta a közönség, aki ezzel a produkcióval, illetve az ehhez társuló játékos előadasmódjával az est egyik legnagyobb tapsát érdemelte ki. A Bűdös Pizsamázó dalával Gyuriska János, Makula bácsi dalával pedig Borbiczki Ferenc aratott újabb nagy sikert. Az előadás női főszereplője, Kovács Patrícia távollétében Maszat Janka és Szepplőden Szilvia rendkívül izgalmas duettjét Majsai-Nyilas Tünde és Hegyi Barbara adta elő, majd újra Molnár Áron lépett a színpadra, aki az összeállítás zárásaként a Lecsöppenő Kecöp Benőről énekelt.

című közismert dalát adta elő Presser Gábor zongorakísérettel, a közönség nem kis öröme. A folytatásban a rendezvénysorozat ötletgazdájának egyik vendége lépett a színpadra, Falusi Mariann két hangulatos duettet énekelt el Presser Gáborral, előbb az LGT egykori klaszrikusát, az Úgy mentél el című dalt adták elő, majd a néhány éve Király Linda előadásában népszerűvé vált Két szív című szerzeményt, miközben a nézőtözen az átütő erejű produkcióknak köszönhetően szinte tapintani lehetett a feszültséget. Mindezek után a fiatal színész, Bata Éva lépett a színpadra, aki Dész Lászlót és zenekarát jelentette be a közönségnek. A színház jelenleg is futó, több mint nyolcszázötven előadást megért produkciója, A dzsungel könyve zeneszerzője két – ahogyan fogalma-

szatért a színpadra, és stílszerűen rázendített a közismert Az ünnep című dalra, amit a nézők vele együtt énekeltek végig, együtt bontva fel a ritka percek selyemszalagját. A béke pedig, nehogy végleg ellejejtük, újra üzent, hogy létezik.

A Vígszínház tehát – ahogyan azt az intézmény vezetője előzetesen ígérte – ezúttal is kitétt magáért, különálló blokkokba rendezett, mégis egységes, jól szerkesztett és nem utolsósorban kiváló hangulatú gálaműsorával méltó módon ünnepelte meg a magyar dal napját, amelynek rendezvényeire ezúttal országszerte csaknem hatvanezren voltak kíváncsiak, jövőre pedig remélhetőleg még többen érdeklődnek majd iránta, hiszen – ahogyan Presser Gábor fogalmazott – az már most biztos, hogy a kezdeményezés jövőre is folytatódik majd, újabb fénynyalábot koldulva saját értékeink megvilágításához.

■ MÁRIÁS Endre

Baka István

Szakadj, Magdolna-zápor

Szakadj, Magdolna-zápor,
szoknyáiddal suhogva,
akácfa-Jézus Krisztus
lábát fűröszd zokogva!

Verejtékező vállán
terülj szét csapzott hajjal!
Orcádba szökő véred
pírja Nagypéntek-hajnal.

Zuhogj – ha ily hatalmas,
csodát tehet a kín;
s Krisztus-sebek fakadnak
a meggyfák lombjain.

Nézem – s most döbbenek rá:
mióta élek, várlak.
Magdolna, drága tested
itassa át ruhámat!

Szakadj, Magdolna-zápor,
szoknyáiddal suhogva,
mint egykor Ót, fűrössz meg
és bocsáss el zokogva!

(1973)